

[Rager.]

hvad angaar Udstedelsen af Legitimationskort, kan det ikke nytte noget: dette er ikke en rimelig Lovgivning.

Da jeg drøftede det i Fjor med den højtærede Finansminister, udtalte Finansministeren — jeg behøver vist ikke at citere direkte, men det findes i Folketingstidende Sp. 368—69 —, at efter de Grunde, der havde været forelagt Finansministeren, var der en Nødvendighed for at opretholde disse Legitimationskort. Ja, der staar ogsaa i Loven nu, at et Legitimationskort vil være at tilbagelevere ved Virksomhedens Ophør. Der er ingen Straffebestemmelser for ikke at efterkomme denne Bestemmelse, og jeg tror heller ikke, der er en eneste, der vil efterkomme den, for jeg kan forsikre Finansministeren, at praktiske Forretningsfolk i Landet lader øjeblikkelig disse Legitimationskort gaa i den Papirkurv, hvor de overhovedet kan være til nogen Nytte; de er ingen Nytte til i det praktiske Liv.

Men det, som er det uheldige, er, at man ved disse Legitimationskort tilsigter at lægge paa det yderste Led Ansvaret for, om de Skatter og Afgifter, der skal erlægges, erlægges med Rette, og man aflaster derigennem Administrationen for Ansvaret. Det er efter Loven paabudt enhver afgiftspligtig Virksomhed at melde sig, men hvis den ikke melder sig, lægger man i de fleste Tilfælde Ansvaret ud paa det yderste Led, den provisionslønnede Repræsentant; de, der skal ud at sælge Varer, skal spørge Manden, om han har Legitimationskort, og sikre sig dette. Naar man nu tænker sig, at en Mand, der skal købe Varer ude omkring, kan risikere, hvis Loven bliver opfyldt, at blive stillet over for dette Spørgsmaal, jeg ved ikke, hvor mange Gange om Dagen — for det vilde han jo blive, hver Gang han fik Besøg af en Repræsentant —, saa kan man forstaa den Sindsstemning, han vilde komme i, og jeg tror ikke, noget fornuftigt Menneske vilde tro, at nogen Repræsentant, der lever af sin Provision — eller selv om han ikke lever af Provisionen —, vil stille dette Spørgsmaal atter og atter.

Dette er Eksempel paa en Administration, der søger at unddrage sig det Ansvar, der hviler paa Administrationen. Der findes Næringsbeviser, og Administrationen maa kunne gaa til de offentlige Myndigheder og faa Fortegnelsen over de næringsdrivende, der er afgiftspligtige, og naar den har faaet den, maa det være Administrationen og de afgiftspligtige, der efter Loven har Ansvaret for, om de melder sig. Det er en uheldig Tendens, at Administrationen søger at

skubbe sit Ansvar fra sig og lægge det over paa Borgere, om hvem man ikke med Rette kan forvente, at de skal opfylde det. Det vilde være helt imod al Rimelighed, hvis disse Borgere gik rundt og spurgte hinanden daglig: Har du et Legitimationskort? Da vi vedtog Loven om disse Afgifter første Gang, stod det der ikke, men Administrationen indførte det administrativt, og gjort opmærksom paa, at dette næppe var lovmedholdeligt, fik de det ind i Loven ved Vedtagelsen i Fjor.

Jeg henstiller meget indtrængende til Udvalget at forsøge paa at tage dette Spørgsmaal op til nærmere Undersøgelse, bl. a. ogsaa se, om man kan faa at vide, hvad Værdi disse Legitimationskort hidtil har haft. Hvis De spørger mig, om jeg tror, der kommer meget ud af min Henvendelse, maa jeg i Forvejen erklære, at det tror jeg egentlig ikke. Jeg beder Forsamlingen undskyldte, at jeg ikke er saa belæst, at jeg kan citere Iliaden, men man kan maaske ogsaa tillade sig i Forhandlingen i Dag at citere andre Ting end netop saadanne gamle græske Værker. Der er et gammelt Ordsprog, der siger, at ingen Herre er Helt over for sin Kammertjener. Nu har vi jo ikke mange Kammertjenere mere, og jeg tror derfor, dette gamle Ordsprog trænger til en Omskrivning. Og naar jeg ikke venter, at der kommer meget ud af dette, er det, fordi jeg tror, at Ordsproget i Dag lyder saaledes: ingen Minister er Helt over for sine Embedsmænd. Det var i Virkeligheden ogsaa det, der lyste ud af den højtærede Finansministers Forklaring i Fjor. Den højtærede Finansminister havde faaet forelagt nogle Grunde og havde dermed bøjet sig. Men jeg finder altsaa, at Lovgivningen paa dette Punkt, hvor Gud og Hvermand ved, at ingen bryder sig om den, er meget uheldig, og derfor henstiller jeg, at man sletter disse Bestemmelser.

Jeg skal i øvrigt tage et andet Punkt frem, som efter min Mening ogsaa er ret uheldigt. I Lovforslagets § 52 er Beløbet paa de Kort, der skal gives til Børn, sat op til 25 Kr., og dette er utvivlsomt, naar Loven i øvrigt skal bibeholdes, en særdeles fornuftig Foranstaltning, men som det er sagt her i Dag, hvad ogsaa er ubestrideligt, betyder det, at en Del Mennesker faar betydeligt mere godtgjort end det Skattebeløb, de vilde komme til at betale efter dette Lovforslag, i hvert Fald for Tøjets Vedkommende.

Men der er ogsaa sagt, og det kan vist ikke bestrides, at det i Virkeligheden er en social Foranstaltning at fordelé disse Kort.